

[Ib Nørlund.]

mest eksplosionsfarlige sted i den internationale situation. Det officielle Danmark indtog her holdninger, som ikke kan føre til noget godt. På demonstrativ måde afslog man at yde anerkendelse af det palæstinensiske folks rettigheder, bl. a. når det gjaldt om at høre PLO i generalforsamlingen og give det status som observatør. Man slog så om sig, så ambassadørhoveder måtte rulle, i bemærkelsesværdig modstrid med den emsighed, man lagde for dagen for at skaffe EF's overnattonale misdannelse en sådan status.

Siden gjaldt det over for resolutionen om det palæstinensiske folks rettigheder. Jeg ville gerne høre den nye regerings stillingtagen til den gamle i FN's samling. Det må erindres, at lige så vel som FN har ansvaret for oprettelsen af staten Isarael, lige så vel bærer det også et medansvar for den tragedie, som det palæstinensiske folk har gennemlevet de sidste 25 år. 2 millioner mennesker er blevet fordrevet til flygtningelejre og den elendigste slum. 1 million lever en ussel tilværelse i de besatte områder. Over for dette er det ilde anbragt og hovmodigt at tale om, at der såmænd er plads nok til dem andetsteds i Mellemøsten, og det er jo sagt af folk på regeringsplads nu.

FN og Danmark må erkende sit ansvar for begge sider, det har FN gjort i sikkerhedsrådets resolutioner 242 og 338, som fastslår, at alle folks legitime rettigheder såvel som alle staters uafhængige eksistens i dette område skal respekteres. Men disse resolutioner, som igen er grundlaget for Genèveforhandlingerne nu som for enhver virkelig bestræbelse på at sikre fred i Mellemøsten, bygger på ét princip til, nemlig Israels forpligtelse til at rømme alle områder, det har besat ved aggression. Det glemmer man alt for ofte, skønt det er et principielt spørgsmål. Ingen ordening, der præmierer aggression, har vor tids verden råd til at tolerere.

Også den danske regering har forpligtet sig over for denne stillingtagen, men hvornår har den benyttet den indflydelse, som den mener at have over for den israelske regering, til at opfordre den til at opgive sine okkupationsgevinster? Det fremgår ikke af de formuleringer, der har været valgt i redegørelsen her.

Det har heller ikke kunnet undgå at gøre indtryk, at der jævnsides med de bekendte amerikanske trusler om at sikre olieforsyningerne, eventuelt med militær magt, i USA er blevet offentliggjort krigsplaner, som gør et fremstød sydøstover fra Israel til en hovedoperation i den forbindelse. Hvis dette ikke gør indtryk på regeringen, må den dog i det mindste forstå, at det gør indtryk på de arabiske folk.

Men også på anden måde må denne sammenblanding af energipolitik og krigstrusler i allerhøjeste grad påkalde sig regeringens opmærksomhed. Danmark er godt på vej til at lade sig blokbinde på en ny led under påskud af den såkaldte energikrise, som først og fremmest var en organiseret afpresning fra de store oliemonopolers side. Indtræden i Det Internationale Energi Agentur fremstilles som et spørgsmål om energiforsyning. Det holder ikke stik. Den første virkning synes at være, at IEA skal forhindre olien i at blive billig gennem indførelse af en bundpris. En anden virkning har været, at udenrigsøkonomiministeren med nogen sufisance har afvist norske tilnærmelser om oliesamarbejdet med henvisning til Danmarks IEA-forpligtelser, som Norge klogeligt holder sig fri af. Man burde bemærke en sætning i Kissingers tale, hvor han reklamerede for IEA i Chicago i efteråret — jeg citerer efter Weekendavisen:

„... hvor de, som sidder inde med den økonomiske magt, før eller siden vil søge at diktere de politiske betingelser for de nye internationale forbindelser, der opstår.“

Selv om det var sagt med anden adresse, rammer det plet for IEAs vedkommende.

Energiproblemerne er nu bragt i anvendelse som et hovedsagelig politisk middel. Det bemærkes også, at IEA ret nøje omfatter netop de lande, som Kissinger for et par år siden ville sammenfatte i et udvidet Atlantfællesskab, men dengang uden held. Udenrigsministeren forsikrede, at hovedsigtet med dette samarbejde på ingen måde er at skabe en konfrontation i forhold til producentlandene. Hovedsigtet, hvad skal det sige? Er der bisigter? OPEC-landene tager meget forståeligt anderledes på disse ting. Regeringen burde så i gerning handle på tværs af en sådan konfrontation med anti-imperialistiske lande. Den burde snarest anerkende Sydvietsnams provisoriske revolu-